

Της **ΜΑΧΝΤΙΑ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

Χαίρετε!
Είμαι ένα από τα θέματα για τα οποία έχετε γράψει χιλιάδες άρθρα μέσα στην τελευταία πενταετία. Μετά τους πολιτικούς, έχετε παίξει και εσείς σημαντικό ρόλο στη ζωή μου. Με αναγνωρίσατε;

Να σας θυμίσω τον σημαντικό ρόλο που έχετε παίξει στη ζωή μου από το 2015 και μετά. Θυμάστε τη φωτογραφία του άψυχου παιδιού στην παραλία; Μια δυνατή φωτογραφία, έπειτα από τη δημοσίευση της οποίας ο κόσμος συνειδητοποίησε πόσο σημαντικό είναι να είναι ανοικτά τα σύνορα. Πιστεύετε στη δύναμη της πένα σας; Πιστεύετε στη δύναμη της φωτογραφίας που είναι αποθηκευμένη στην κάρτα μνήμης σας;

Ναι, είμαι αυτή για την οποία γράφετε τόσες ειδήσεις. Παρατηρώ την επίδρασή τους στην καθημερινή μου ζωή. Θέλετε να μάθετε πώς επηρεάζουν αυτές οι ειδήσεις τη ζωή μου; Για παράδειγμα, εσείς μιλάτε για «πλημμύρα μεταναστών» και για «προσφυγική κρίση». Όταν αυτές οι φράσεις είναι στα άρθρα σας, δεν ξέρετε τι μου προκαλείτε. Ο κόσμος μισεί την πλημμύρα, γιατί ξέρετε ότι είναι καταστροφή. Ο

Ανοιχτή επιστολή προς τους δημοσιογράφους

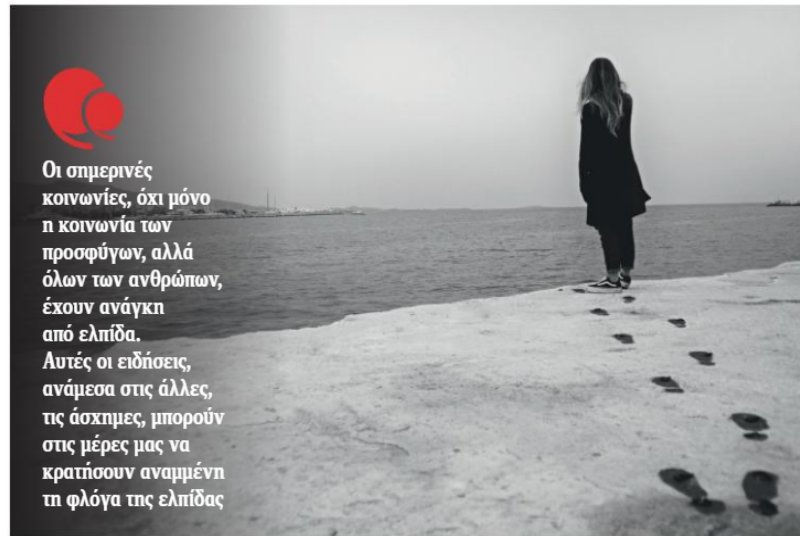
κόσμος φοβάται την κρίση και νιώθει ανασφάλεια. Να ξέρετε ότι, είτε το θέλετε είτε όχι (αυτο εσείς το ξέρετε καλύτερα), με τη δημοσίευση των άρθρων σας ο κόσμος αρχίζει να φοβάται εμάς τους πρόσφυγες ή να μας μισεί, όπως μισεί την πλημμύρα και την κρίση.

Και ακόμα μία ερώτηση: Γιατί πολλοί δημοσιογράφοι παρουσιάζετε τους πρόσφυγες σαν καταπιεσμένα, ταλαιπωρημένα και αβοήθητα άτομα; Ως ένα βαθμό αυτή η περιγραφή είναι αποδεκτή. Αλλά όχι και να τη βλέπουμε καθημερινά! Είναι κάποια επίκληση στο συναίσθημα; Αν είναι γι' αυτό, τότε ως πρόσφυγας σας λέω ότι δεν χρειαζόμαστε οίκτο, αλλά κατανόηση.

Ο κόσμος έχει ανάγκη να μάθει την αλήθεια. Θα σας δώσω ένα παράδειγμα που είδα μπροστά στα μάτια μου: Μια γυναίκα με μαντίλα καθόταν στη γωνία του camp και είχε αγκαλιάσει τα γονάτα της. Ένας φωτορεπόρτερ θεώρησε ότι αυτή η εικόνα εξηγούσε πολύ καλά την κατάσταση των προσφύγων. Είδε από την οπτική του γωνία ότι η γυναίκα είχε σκύψει στα γονάτα της και

έκλαιγε - μια εικόνα που θα επηρέαζε κάθε θεατή. Εγώ πήγα πιο κοντά και είδα μια άλλη εικόνα. Είδα το χαμογελαστό πρόσωπο της γυναίκας. Πράγματι, είχε σκύψει στην οθόνη του κινητού της για να φιλήσει το πρόσωπο του παιδιού της και να του δώσει τα καλά νέα ότι την επόμενη εβδομάδα θα ήταν πάλι μαζί. Σκέφτηκα «μακάρι να τραβούσε και μια φωτογραφία από μπροστά!». Η πρώτη εικόνα δεν είχε κανένα μήνυμα, παρά μόνο την κούραση και την εξάντληση. Όμως η δεύτερη εικόνα είχε ένα πολύ αισιόδοξο μήνυμα.

Ελάτε πιο κοντά και θα δείτε καλύτερα την πραγματικότητα! Αν ο φωτογράφος ερχόταν λίγο πιο κοντά, θα μπορούσε να καταγράψει τα χαρούμενα μάτια της και το φιλή που έστελνε η μητέρα στο παιδί, στην οθόνη του κινητού. Ο κόσμος μάς γνωρίζει μέσα από τον φακό της φωτογραφικής σας μηχανής και μέσα από κάθε λέξη των άρθρων σας. Δεν θα ήθελα άλλοι δημοσιογράφοι να έχουν την κατάληξη του Κέβιν Κάρτερ, του φωτογράφου που έβγαλε τη γνωστή φωτογραφία με το παιδί και τον γύπα.

Οι σημερινές κοινωνίες, όχι μόνο η κοινωνία των προσφύγων, αλλά όλων των ανθρώπων, έχουν ανάγκη από ελπίδα. Αυτές οι ειδήσεις, ανάμεσα στις άλλες, τις άσχημες, μπορούν στις μέρες μας να κρατήσουν αναμμένη τη φλόγα της ελπίδας

Εκείνος επηρεάστηκε τόσο από τον σχολιασμό που έγινε για τη φωτογραφία, που υπέφερε από κατάθλιψη και αυτοκτόνησε. Αν όμως είχε πλησιάσει περισσότερο, όχι μόνο θα είχε σώσει το

παιδί, αλλά θα είχε σωθεί και ο ίδιος. Ελάτε πιο κοντά και μη φοβάστε! Σε εσάς απευθύνομαι, που κάνετε τόσο δρόμο ως τη Μόρια για να δείξετε την κρίσιμη κατάσταση που επικρατεί, για να δεί-

ξετε τα συσσωρευμένα σκουπίδια ή να φωτογραφίσετε τις επονομαζόμενες υγειονομικές υπηρεσίες ή τα παιδιά που δεν έχουν ρούχα και τη γυναίκα που κλαίει.

Αναζητήσατε στη Μόρια την αγα-

πη; Ρωτήσατε για το ζευγάρι που μετά από 17 χρόνια βίωσε πώς είναι να είσαι γονιός; Φέρατε καλά νέα στον κόσμο που ζει στη Μόρια; Τους δείξατε τη φωτογραφία της οικογένειας που τον προηγούμενο μήνα γλίτωσε από τη Μόρια και πήγε στην Αθήνα; Τους είπατε ότι αυτή η κόλαση κάποτε τελειώνει; Τους είπατε ότι ξέρετε πολύ κόσμο που σε αυτή τη κόλαση παρέμεινε δυνατός και αισιόδοξος ή μόνο τους υπενθυμίζατε ότι εδώ είναι κόλαση; Δεν χρειάζεται να τους το υπενθυμίζετε. Χρειάζεται να θυμούνται ότι αυτή η κατάσταση δεν διαρκεί για πάντα. Πάντα γράφατε για τις φασιστικές επιθέσεις. Αλλά γιατί δεν είπατε για τον άνθρωπο που όταν γνώρισε έναν πρόσφυγα και άκουσε τις ιστορίες του, αποφάσισε να απομακρυνθεί από τις φασιστικές ομάδες;

Σας παρακαλώ να δημοσιεύετε αυτές τις ειδήσεις, ακόμα κι αν είναι μία πρόταση, ακόμα κι αν είναι λίγες. Μη φοβάστε ότι αυτές οι ειδήσεις δεν θα διαδοθούν. Οι σημερινές κοινωνίες, όχι μόνο η κοινωνία των προσφύγων, αλλά όλων των ανθρώπων, έχουν ανάγκη από ελπίδα. Αυτές οι ειδήσεις, ανάμεσα στις άλλες, τις άσχημες, μπορούν στις μέρες μας να κρατήσουν αναμμένη τη φλόγα της ελπίδας.

Με εκτίμηση

PHOTO BY ELIAS SHARIFI